

Навасёлы ў пагонах

Ну вось і дачакаліся. Нарэшце і ў нашым мястэчку адчыніўся новы будынак раённага аддзела па надзвычайных сітуацыях. На урачыстае адкрыццё прыехалі шматлікія чыноўнікі рэспубліканскага ды абласнога рангу. Так сімвалічную стужку на парозе новабудовы пераразалі міністр па надзвычайных сітуацыях Энвер Барыеў, памойнік Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па магілёўскай вобласці Генадзь Лаўранкоў ды намеснік старшыні аблвыканкама Леанід Шкрадзюк.

Напярэданні адкрыцця новага будынка ў раённым Цэнтры культуры прайшла выездная калегія Міністэрства па надзвычайных сітуацыях, у сувязі з гэтым у нашае мястэчка панаехала даволі шмат людзей ў пагонах, ажно два вялікіх аўтобусы,

але пра гэта ў нашай раёнцы, як гаворыцца, ні слуху ні духу, усё ў вясёлкавых танах, у поўным пазітыве, бо хто ж раскажа пра тыя выдаткі, якія як заўсёды цяжарам кладуцца на бюджэт раёну пад час вострых выязных калегій, дарэчы як гэта было на папярэднім сборышчы прадстаўнікоў Рэспубліканскага БРСМ. Адно чаго каштуе пакарміць гэтых амаль сто чалавек.

Пасля урачыстасцяў чыноўнікі рэспубліканскія ды абласныя, разам з мясцовымі, адправіліся на банкет у рэстарацию "Бялынічы", а простыя пажарныя, атрымаўшы граматы і падзякі, памкнуліся дахаты.

Я разумею, што зараз можна сказаць, што мы настроены толькі на крытыку, што пазітыўныя моманты мы не заўва-

жаем, але гэта не так. Проста так складаецца, што негатыва падчас вострых пазітыўных момантаў значна больш, але яны даволі прафесійна завуліраваўца ды замоўчваюцца. Аб тым, як будаваўся будынак раённага МНС, пра тое, як кожны мясцовы супрацоўнік адбыў павіннасць за бясплатна, за так званыя працэдні, мы распаўядалі ў папярэднім нумары, таму паўтарацца не будзем. Але, як мы ўжо казалі, па нашай інфармацыі нарады за выкананую працу ўсё ж такі закрываліся, а сумы гэтыя даволі значныя. Таму і не дзіўна, на такія грошы можна добра пагуляць, ды і не адну калегію правесці.

Фёдар Міхалоўскі

Колькі ў нас беспрацоўных?

Паводле звестак Міністэрства статыстыкі і аналізу, на канец чэрвеня 2007 года колькасць беспрацоўных, зарэгістраваных у органах дзяржаўнай службы занятасці, складала 46,3 тысячы чалавек, або 1% ад эканамічна актыўнага насельніцтва. Гэтая колькасць беспрацоўных на 30,4% меншая, чым у чэрвені 2006 года, калі ўзровень беспрацоўя склаў 1,5%.

Сярэдні памер дапамогі на аднаго беспрацоўнага ў чэрвені 2007 года склаў 47 тысяч рублёў, або 26% ад бюджэту пражытачнага мінімуму.

У нашым Бялыніцкім раёне, згодна дадзеных аддзела статыстыкі, у эканоміцы раёна ў студзені – траўні было занята 8457 чалавек, яшчэ 321 чалавек пры-

цягваўся на ўмовах сумяшчальніцтва і па дагаворах. Службай занятасці было зарэгістравана 364 беспрацоўныя, з якіх 270 працаўладкаваны. Узровень беспрацоўя склаў 1,7%.

Словам, радуецца грамадзяне – бадай, нідзе ў Еўропе няма такога нізкага ўзроўню беспрацоўя. І можна б было парадавацца, калі б не ведаў іншыя звесткі. Так, у снежні 2006 года міністр працы і сацыяльнай абароны насельніцтва Уладзімір Патупчык на паседжанні прэзідыума Саўміна паведаміў, што ацэнаная колькасць незанятага насельніцтва састаўляе 736 тысяч чалавек, з якіх 372 тысячы – патэнцыйныя безработныя. Гэта па краіне ў цэлым, а ў нашым раёне сітуацыя не

лепшая. Самі спецыялісты службы занятасці ў прыватных размовах прызнаюць, што беспрацоўных фактычна ў 6 – 7 разоў больш, чым паведамляе афіцыйная статыстыка. Існуе негалоснае ўказанне, што лішніх людзей, асабліва з вёскі, ставіць на ўлік не патрэбна. Ну а шмат хто і сам не хоча рэгістравацца, ды яшчэ падмятаць вуліцы некалькі дзён за мізэрныя грошы. І ўсё гэта выдатна ведаюць, але лічбы ў паперках пішуць прыгожыя. Дык навошта ж вешаць самім сабе лакшыну на вушы і пры гэтым вельмі радавацца, я не разумею.

*Барыс
Вырвіч*

Униженные и обреченные

Недавно я накричал на депутата белорусского парламента. Я разговаривал с ним как с ничтожным человеком, недостойным не только доброго слова, но даже минимального внимания. В принципе, так вести себя нельзя. Каюсь.

Я накричал на депутата случайно. И, что особенно ужасно, сделал это, походя. Депутат, записанный в парламентарии по разнарядке, пытался учить меня журналистике и рассуждал о том, что журналистам позволено и чего нам делать нельзя. И я не выдержал, отчитывал его как мальчишку минут 10.

Обиженный мною член нижней палаты был не просто депутатом, а - председателем какой-то большой комиссии. Обычно с такими персонами пытаешься разговаривать внимательно, чтобы не упустить важную информацию. Долго выстраиваешь отношения, поскольку это потенциальный источник информации. Журналист вообще обязан со всеми выстраивать ровные и равноудаленные отношения - фашисты ли это или партизаны. Но с нынешними белорусскими депутатами и чиновниками я не могу выстраивать никаких отношений: просто не могу и даже не хочу с ними разговаривать. Возможно, кому-то покажется, что теряю квалификацию, но тяжело общаться с «пустым местом».

Нынешние депутаты не представляют из себя никакой силы, они - ничтожные слуги своего могущественного хозяина. Причем сам хозяин и сделал их ничтожными и никчемными. Слуги Лукашенко, а не народа, они не имеют права голоса, дрожат от каждого позднего звонка в дверь и боятся сказать что-то невпопад президенту. В лучшем случае их жалеют.

Только председатель нижней

палаты Владимир Коноплев ведет себя, как барин. Для хозяина он прикидывается верным псом, а за его спиной демонстрирует богатство и претендует на самостоятельную роль. Даже его личный водитель по кличке «Рыжий» позволял себе «наезжать» на уважаемых людей и мешать их бизнесу. Водителя недавно арестовали, Коноплев, надо понимать, пытается выкрутиться.

Три недели назад я случайно столкнулся в аэропорту с бизнесменом Юрием Чижом. Нищий, но гордый журналист разговаривал с богатым и утомленным предпринимателем. Я задал ему несколько неприятных вопросов, он смущенно оправдывался. Я позволил себе даже учить этого многого добившегося в жизни человека. Он не возражал, а в глазах - печаль. Мне было его искренне жаль, я чувствовал свое психологическое превосходство. Он был крайне уязвим. Юрий Чиж - воспитанный человек. Он жесткий, хитрый, изворотливый делец. В этом смысле все олигархи похожи. Однако судьба белорусского олигарха не в его руках, он такой же униженный и обреченный, как и депутаты белорусского парламента. Он ходит не в стоптанных ботинках, но его жизнь могут растоптать в любой момент. На прощание я ему пожелал: «Ну, вы смотрите там поосторожнее, особо к Лукашенко-то не приближайтесь, а то...». Уже вторую неделю все только и обсуждают: посадили Чижа, посадят ли или так и будут держать под подпиской о невыезде. Ужасная жизнь!

Я знаком со многими белорусскими олигархами. Кто-то мне угрожал, с кем-то я дружил и дружу до сих пор. Кто-то поддерживал Лукашенко, кто-то мысленно был вместе с нами - партизанами. Но никто из них не

был счастлив и никто не чувствует себя в безопасности. За последние десять лет большая часть разорились и прошли через тюрьмы. Хотя некоторые пытались еще доказывать, что раз они не лезут в политику, то и власть их трогать не будет. Они, глупые, пытались нас - врагов Лукашенко - назвать несчастными. Да, мы тоже не вполне счастливо живем. Наша жизнь проходит в борьбе с маrazмом и подлостью власти, но мы хотя бы знаем, за что страдаем. А за что унижают их - богатых и уверенных в себе? Они умоляют нас ничего о них не писать - ни хорошего, ни плохого. Часто боятся встречаться в Минске и сами звонят, будучи в Москве или Варшаве. Униженные и обреченные белорусские миллионеры...

Недавно арестовали Николая Воробья. Есть такой белорусский предприниматель. Он занимался всем понемногу, но взяли его, скорее всего, из-за близости к концерну «Белнефтехим». Этот Воробей имел большое охотхозяйство. Перевозил туда почти всех высокопоставленных чиновников, унижался и лизоблюдничал изо всех сил. Не спасло.

Была такая компания - «Евроопт». Спонсировала почти все Министерство внутренних дел, дружила с Коноплевым. Сейчас владельцы прячутся где-то в Польше или Литве. Бизнес, правда, тихонько в Беларуси продолжают, но вздрагивают, как минимум, после каждого упоминания своих имен в прессе.

Очень часто я вспоминаю Диму Шаткина, матерого бизнесмена, превратившего сейчас в настоящего сиониста. Вот уже где был уверен в себе человек! Считал, что он для власти недосыгаем. В результате потерял не все, но многое. Говорят, ради

спасения предал с потрохами Тамару Винникову. В общем, был уважаемым человеком, а теперь...

Часами можно перечислять имена униженных и оскорбленных, великих и толковых, богатых и самоуверенных белорусов. И тех, кого еще не разорили или не придавили, но за которыми рано или поздно все равно придут. Многие выжившие сейчас надеются прикрыться россиянами. Возможно, это спасет от тюрьмы. Но статус от этого не изменится. При нынешней власти все так и останутся слугами в собственном доме с правом только на одну коронную реплику: «Чего изволите?».

Павел ШЕРЕМЕТ

[http://](http://www.belaruspartisan.org/)

www.belaruspartisan.org/

Так и сказал. А. Г.

Лукашенко:

«О такой оппозиции может мечтать любой глава государства, любого государства. Он просто мечтать будет, чтобы у него была такая оппозиция. Скажу Вам откровенно, что я её лелею, я её ценю, я её берегу. Пыль с неё сметаю, чтобы она сохранилась. И сохранилась только такой...»

БТ

01.03.2007 года

«У нас прекрасная страна, просто бездельников много. Я и к себе это отношу ико всем нам. Как только что-то не так, кто-то виноват, но не мы. Работать надо, работать до посинения, тогда будем жить хорошо».

**«Белорусская газета»
17.04.2000 г.**

«А конкуренция – это сила. Это главная сила в рынке, которую я уважаю».

**«Советская Белоруссия»
6.08.2002 г.**

Нават Вежа - і тая праз дупу, альбо, як заўсёды, «паказуха».

Ну вось. Кажуць, у Бялынічах з'явіўся свой Біг-Бэн. Біг-Бэнам у народзе ужо паспелі празваць дэкаратыўную вежу з электронным гадзіннікам, якая паўстала на перакрываўванні Мінскага шасэ ды вуліцы Мічурына пры ўездзе ў нашае мястэчка. Што ж, чаму празвалі Біг-Бэнам гэту архітэктурную недарэчнасць, яно зразумела, такім чынам народ правёў аналогію з знакамітай вежай, якая вось ужо колькі стагодзяў стаіць у сталіцы Вялікайбрытаніі Лёндане. Але ж насам рэч да той знакамітай вежы нашаму Біг-Бэну вельмі ды вельмі далека.

Уся справа ў тым, што у нас, насам рэч, амаль усе ў мястэчку робіцца праз дупу. Трэба аддаць даніну, есць вельмі фэйныя ідэі, а вось іх рэалізацыя.... Мне падаецца, што праблема ў тым, што усё робіцца для птушак, для нейкай паказухі. Не сакрэт, што Бялынічы выбраныя ўладамі вобласці як паказальнае мястэчка, у якім, так бы мовіць, наводзіцца парадак. Ну, чыннікам гэтага стала, канешна, геаграфічнае становішча раёну, яго так і называюць - уязная брама Магілёўскай вобласці. Ёсць і іншыя не менш важкія фактары - гэта і асабістыя адносіны кіраўнікоў раёну з абласнымі ўладамі, і тое што Канаплёў дэпутат, ды і Дудкін, які таксама дэпутат абласнога рангу, таксама нешта можа. Карацей, грошы сюды ідуць вялізарныя, па нашай інфармацыі на Бялынічы у 2006 годзе пайшло столькі грошай, колькі на астатнія «вясковыя» раёны нашай вобласці. Але і мардуюцца яны таксама па сур'ёзнаму. Пацвержаннем таго, што усё не для народу, а для паказухі, можа стацца і тое што, усе новабудовы ў мястэчку робяцца каля шашы – месца, з якога вельмі добра будзе бачна, што тут нешта робіцца. Для гэтай

справы не пашкадавалі нават парк, дарэчы дрэвы ў якім садзілі ветэраны у гадавіну перамогі ў Вялікай Айчыннай вайне. Вось так - адразу адабралі парк, потым ільготы, а потым, як паказвае практыка, адбярдуць нешта іншае, гэта абавязкова. Але вернемся да вежы...

Насам рэч, трэба адзначыць, ідэя пабудовы гэтай вежы была нядрэнная, гэты будынак мог бы стаць візітоўнай карткай мястэчка. Але для гэтага трэба было проста пабудаваць вежу з чырвонай цэглы, умацаваць акруглы гадзіннік з стрэлкамі, няхай сабе і кварцавы – і ўсе, і гэта ўжо выглядала бы зусім па іншаму.

Напрыклад, Кракаўскае прадмесце ў Варшаве было адбудавана ў 50-х гадах былога стагодзя, бо яно было зрайнувана ў шчэнт фашыстамі. Але сёння туды прыязжаюць сотні тысяч турыстаў, каб паглядзець на гэтыя цуды архітэктуры. А у нас? Мала таго, што яшчэ пры камуністах зруйнавалі вельмі знакаміты і велічны касцёл кармелітаў, дык ужо прыкладам трох гадоў таму, ужо і гэтыя ўлады паспелі адмеціцца, разбурыўшы апошнюю сьцяну, якая заставалася с тых часоў і была сьведкам гістарычнае мінуўшчыны нашага мястэчка. Зараз жа наляпілі на вежу неонавыя падсветкі як у Лас-Вегасе, і лічаць, што гэта прыгожа, карацей ні густу, ні гумару, адно слова – паказуха.

Фёдар Міхалоўскі

Аб'ява

Калі вы маеце патрэбу ў аказанні юрыдычнай дапамогі, хочаце атрымаць кансультацыю па прававых пытаннях, званице па тэлефоне 8-0291-61-26-16. Супрацоўнік Магілёўскага праваабарончага цэнтру, які мае вышэйшую юрыдычную адукацыю, дапаможа вам вырашыць узнікшыя праблемы.

Гісторыя раёна. Жнівень

-1385, 14 жніўня. Креўская унія – прыняцце дагавора аб аб'яднанні Вялікага Княства Літоўскага з Польскім каралеўствам.

-1500 – 1503. Руска – літоўская вайна.

-1577. Адно з ранніх упамінаў Бялынічаў як сяла ў апісанні Магілёўска – Віленскага тракту, які праходзіў праз Галоўчын, Бялынічы.

-1654, 12 жніўня. Штурм і спаленне рускім войскам Галоўчына.

-1654, 24 жніўня. Бітва пад Шапялевічамі. Януш Радзівіл, злучыўшыся каля Галоўчына з войскам Гасеўскага, паблізу Бялынічаў пераправіўся праз Друць. Маскоўскі ваявода Трубяцкой, пераправіўшыся каля Цяцерына, прымусіў Я. Радзівіла даць бой пад Шапялевічамі.

Упершыню Я. Радзівіл прайграў бітву: з 8 – тысячнага яго корпуса пад Шапялевічамі палеглі блізу тысячы ваяроў, сам Радзівіл быў паранены.

-1667. Першае ўпамінае пра маёнтка Рафалава.

-1782, 18 жніўня. Закрыты Княжацка – Галоўчынскі ўчастак паштовай дарогі Магілёў – Вільня.

-1848. Упершыню згадваецца вёска Цяхцін у якасці цэнтра аднайменнага казённага маёнтка Магілёўскага павета, у якім налічвалася 39 двароў з 268 жыхарамі.

-1857. Упершыню ў гістарычных крыніцах згадваецца вёска Лебядзянка.

-1859, 16 жніўня. Пажар у Бялынічах. Пацярпеў касцёл. Распачынаецца рэстаўрацыя яго.

-1867, 12 жніўня. Магілёўская духоўная кансісторыя прыходзіць да высновы, што жыхары бялыніцкага краю з'яўляюцца уніятамі і "з паўнейшай абыякавасцю пазіраюць на тое, што каталікі валодаюць святой іконай іх праваслаўных прашчураў... А таму калі і зараз насуперак агульнаму жаданню народа пакінуць касцёл лацінскім ксяндзам, то можна смела прадбачыць, што ўсе памкненні ўрада да трывалага закладання ў тым краі праваслаўя і расейскай народнасці застануцца беспаспяховымі." Чарговая спроба зачыніць касцёл.

Працягваем выміраць

Як паведамляе addзел статыстыкі, у студзені – траўні гэтага года ў Бялыніцкім раёне нарадзілася 88 дзяцей, у тым ліку ў райцэнтры – 18. За гэты ж час памерлі 252 чалавекі, з якіх 161 – у вёсцы.

З агульнай колькасці памерлых 17,5% склалі людзі працаздольнага ўзросту. 45,5% з іх загінулі ў няшчасных выпадках, ад атручванняў і траўм, 38,6% памерлі ад хвароб сістэмы кровазвароту. Сярод памерлых – адно дзіця.

У раёне зарэгістраваны 42 шлюбы і 22 скасаванні, або 52 на 100 утвораных сем'яў (летась 33).

У раён прыбылі 108 чалавек, выбылі – 194.

Застаецца толькі нагадаць, што на пачатку гэтага года ў раёне пражывала 21 тысяча чалавек, у 2005 – 23300, у 1933

годзе агульная колькасць жыхароў раёна складала 54029 чалавек. Калі будзем працягваць выміраць ды з'язжаць з раёна гэткай хуткасцю, дык праз два дзесяцігоддзі на Бялыніччыне наогул сустрэць жывога чалавека будзе за шчасце. Хто ж тады будзе выконваць славетны "прагнозна паказчыкі"...

Барыс Вырвіч.

Анекдот дня:

Маленький мальчик спрашивает у отца:

- Папа, что такое счастье?

- Эх, Вовочка, - вздыхает тот, - вот женишься и поймёшь, а когда поймёшь, как счастливо холостым жил, то уже поздно будет.

Анекдоты

Врач спрашивает пациента:

- Скажите, а вы обманываете свою жену?

- Ну, конечно. А кого же ещё?

- Почему ты такой грустный?

- Завтра выдают замуж мою невесту.

-Как, за кого?

- За меня...

- Доктор, мне приснилось, что я людоед, и мы всем племенем доедаем женщину типа моей жены.

- Ну, зачем так волноваться? Мало ли что может присниться?

- Да? Тогда скажите куда делась моя жена?

